

FIGYELŐ.

A tudomány szabadsága. Szekfű Gyula se hitte volna, hogy első nagyobb munkája ilyen híres emberré teszi. Nevétől heteken keresztül visszhangzott az ország. Barátai akadémiai tagnak ajánlották, a közvélemény hazáárulónak kiáltotta ki, az egyetemi ifjúság plakátokat nyomtatott ellene, a hazafias polgárság népgyűléseken fejezte ki felháborodását, az újságok heteken keresztül gyalázták.

Szörnyű szavak, száz nyelven, bögve mélyen,
rekedt jaj, átok, durva szólamokból
kézsattogás s vad káromlás kevélyen :

Oly forgót vert e tág örvénytorokból
az örök időktől fekete légben,
minőt a forgósél ver a homokból.

Szóval: ez az eset is igazolta, mennyire kiskorú még a mi közvéleményünk. A tudomány embereinek védekezniök kellett a nagyhangú, erőszakos ignoransok és a félrevezetett, jóhiszemű dilettansok támadásai ellen. Mert hiszen legkönnyebb agyonütni valakit a megsértettnek vélt hazafiság nevében. Ha mindjárt tudományról van is szó. Nem azt keresték a vádaskodók, igazak-e a Rákóczi-ról szóló új adatok, hanem azt harsogták: le a hazáárulóval! A szerzőnek nem feldolgozó módját és tudományos hitelét bírálták, hanem egyszerűen tiltakoztak az igazság kutatása ellen, meggyőződéssel hangoztatva, hogy ha be lehet is bizonyítani az új állításokat, akkor sem kellett volna kinyomtatni őket, mert megtépdésik a nemzet eszményeit, meggyalázzák multját. A nemzeti mult! Jaj volna nekünk, ha multunkat csak hazugságokkal és elhallgatásokkal lehetne elfogadhatóvá tenni. Szerencsére, egy nemzet valódi értéke nem függ sem a «hazááruló» adatoktól, sem a tömeg lármájától. A tudomány embereit lezúghatják, de az igazságot bajos megfojtani. Tegyük hozzá, hogy ez az igazság éppen nem szolgál Rákóczi gyalázatára, sőt mélységes részvétünket és rokonszenvünket kelti föl a fejedelem iránt.

A támadások egyetlen alapja az volt, hogy a bujdosó Rákóczinak ez objektív, újabb arcképe elűt attól, amelyet annak idején a Rákócziért kritikátlanul rajongó Thaly festett. Thalyról már Gyulai Pál megállapította, hogy a tudományt összekeverte a politikával, az igazságot a költészettel. Thaly neve emlékezetes marad tudományosságunk történetében. A koholt

kuruc versekkel ő vezette félre irodalomtörténetírásunkat, a Rákóczi-kor egyoldalú színezésével ő vágta be útját évtizedekre a kuruc-labanc világ igazi tudományos megismerésének. Tévedések, elhallgatások, betoldások derülnek ki róla, s még sem őt hibáztatják, hanem azokat, akik az igazság szeretetével lelkükben, elfogulatlanul iparkodnak művelni a tudományt. Ez a szomorú eset, a Szekfü-ügy, újabb bizonyíték arra, hogy az elfogulatlan igazságkeresés milyen kevés rokonszenvre talál a laikus magyar közönség körében.

P. J.

Akadémiai tagajánlások 1914-re. A nyelv- és széptudományi osztályban Heinrich Gusztáv tiszteleti tagnak ajánlotta Herczeg Ferencet, Riedl Frigyes levelező tagnak Szinnyi Ferencet.

Az akadémiai alapszabályok szerint minden új tagot az illető osztályban jelenlevő régi tagoknak kétharmad szótöbbséggel tett ajánlata alapján a nagygyűlés választ szintén kétharmad szótöbbséggel. A döntő szavazásnál csak a tiszteleti és rendes tagok szavaznak, a levelező tagok nem, ami annyit jelent, hogy ha például magyar irodalomtörténetíróról van szó, akkor Négyesy László, Riedl Frigyes, Dézsi Lajos, Ferenczi Zoltán, Bánóczy József, Váczy János, Császár Elemér, Voinovich Géza, Horváth Cyrill, Viszota Gyula és mások ki vannak zárva a szavazásból, ellenben a geologus, mineralogus, botanikus, zoologus rendes tagok döntenek arról, vajjon az illető irodalomtörténetíró megérdemli-e az akadémiai tagságot. Eszerint a komoly tudományos hozzáértés — a döntő szavazásnál — nem jó tekintetbe.

Hogy a levelező tagoknak a szavazásból való kizárása mennyire méltánytalan s hogy az ilyen értelmetlen tradíciók ápolásával mennyire le lehet jártni a helyes tradíciók becsülését is: ezt nem gondolják meg az intéző körök. Nem gondolják meg, hogy az Akadémia falain belül milyen sértő dolog elkülöníteni a tudósokat a szavazásban teljesen megbízhatók és a kevésbé megbízhatók csoportjára. Ha már az akadémikus fel fogás megkívánja a rangsorozást és előlépést — a tiszteleti és rendes tag ság címét — a jogok megosztásában nem volna szabad védhetetlen álláspontra helyezkedni. Annál inkább nem, mert a köteleességek teljesítéséből a levelező tagok úgyis búsán kiveszik a maguk részét.

Új egyetemi magántanár. A közoktatásügyi miniszter Vértesy Jenő m. n. múzeumi könyvtári őrnek a budapesti egyetem filozófiai karán *A magyar irodalom története Kazinczy fellépésétől a legújabb időkig* című tárgykörből egyetemi magántanárrá történt képesítését jóváhagyólag tudomásul vette.

A budapesti egyetemen a nyilvános rendes tanárok mellett ez idő szerint a következők vannak képesítve magyar irodalomtörténeti előadások tartására: Ferenczi Zoltán címz. ny. rendk. tanár, Horváth Cyrill, Szinnyi Ferenc, Császár Elemér, Pap Károly, Vértesy Jenő magántanárok.

A Kisfaludy-Társaság új irodalmi vállalata. Beöthy Zsolt, Négyesy László és Császár Elemér szerkesztésében most indult meg a *Kisfaludy-*

Társaság Nemzeti Könyvtára, melyben régibb és újabb irodalmunk java térőse foglal helyet. Az új Nemzeti Könyvtár emlékeztet a *Franklin-Társulat Magyar Remekíróira*, de nagyobb terjedelmű és tudományosabb igényű. A kötetek izléses kiállításáról a Franklin-Társulat gondoskodik. Egy-egy hatkötetes sorozat ára 30 korona, kilencenkötetes sorozat ára 45 korona. A vállalat csak sorozatonként kapható. Megrendelhető bármely könyvkereskedésben.

Ilosvai Toldijáról. (Felelet Birkás Gézának.) «Toldi népszerűségét Ilosvainak köszönheti, régebben monda hőse nem lehetett. Ilosvai eredetiségét oly régebbi XVI. századi magyar vagy latin szöveg czáfólná, mely egyesíténé Toldi Miklós históriájának lényeges mozzanatait.» Ez volt a Toldi-kérdésről írt értekezésem következtetése (Irodalomtörténet: III. 105. l.) Az eddigi kutatók a «Toldi-monda zárnyitó vasfüvét» keresték és Ilosvait egy külföldön kialakult monda átültetőjének vagy feldolgozójának tartották. «A mondák kopásáról, romlásáról dogmaként elfogadott tételt» (u. o. 1001.) idézték, hogy a feltűnően eltérő vonásokat megmagyarázzák. Birkás Géza Ilosvai Toldiját az olasz és francia Renouart-mondákkal hasonlított össze (*Ethnographia*. XXIII, 1912, 277—289. l.). Tanulmányával a régebieknél behatóbban kellett foglalkoznom, mert a benne található feltűnően sok tárgyi tévedésre a mondatakat hivatott művelői előbb és azóta sem utaltak (Egy. Phil. Közölny. XXXVIII: 234—236. l.) «Délszláv népekeseknek révén juthattak el esetleg a Rainouart-mondák hazánkba is» (IT. 289. l.), ezt az «óvatos feltevés»-ét Birkás Géza tanulmányomra írt «Válasz»-ában (u. o. III, 1914, 280—284. l.) egyetlen újabb érvelse támogatja. Kimutattam, hogy «egységes Renouart-monda nem volt, annak megszerkesztése szemfényvesztő játék» (u. o. 102. l.) és Birkás Géza feltevése Runeberg egy értekezésének félreértésén alapszik (u. o. 3. jegyzet), de egyik állításon se cáfolja. Felfogásának alaptévedéséről a mondatakat körébe vágó tétellem bővebb kifejtésével is hasztalan próbálnám felvilágosítani és azért óhajtatást teljesítem, mikor tarthatatlan állításai további bírálatától tartózkodom.

KARL LAJOS.

A szerkesztőhöz beküldött könyvek jegyzéke.

Kosztolányi Dezső: Modern költők. Külföldi anthologia. Budapest, 1914. 488 l. Az Élet irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadása.

A magyar közönségnek egy kötetben hozzáférhetővé tenni a modern külföldi líra legkiválóbb termékeit, bemutatni a művelt nemzetek lírájának legkimagaslóbb képviselőit: kétségtelenül igen értékes és magas szempontoktól vezetett irodalmi vállalkozás. Aki ezt megpróbálja, nagy munkába fog. A szerzőnek ha feladatát csak némileg is meg akarja oldani, igen jeles kvalitásokkal kell rendelkeznie. Nagy nyelvtudás, az egész modern líra alapos ismerete, fordítói készség, költői lendület és finom kritikai

érzék a kiválasztásban, ezek azok a legfőbb fegyverek, melyekkel küzdve elérheti célját s olyan anthológiát alkothat, mely a modern külföldi lírának hű képét adja. Ha e tulajdonságok bármelyike hiányzik, a feladat sikere kétséges, sőt a sikertelenség majdnem bizonyos.

Kosztolányi Dezső, e kötet fordítója sok tekintetben hivatott e munka elvégzésére. Nyelvismerete, széleskörű olvasottsága, jeles költői tehetsége tényleg képesítik őt erre. S hogy munkája mindezek ellenére sikertelen, s hogy minden törekvése ellenére sem képes a modern líra legkiválóbb alkotásait bemutatva, nekünk azt az esztétikai élvezetet nyújtani, melyet a gyűjteményében helyet foglaló nemzetek bármelyik jelesebb lírikusának átlapozása után érzünk, azt kritikai érzéke hiányának vagy legalább is fogyatékos voltának rovására kell írunk. Kosztolányinak nem volt kellő érzéke sem az egyes nemzetek reprezentáns modern lírikusainak, sem a költők legjellemzőbb alkotásainak kiválasztása iránt. Nincs terünk anthológiájával hosszasan foglalkozni s azért itt csak a legkiválóbb kritikátlanóságokat emeljük ki. Törökországot egy XVIII. századbeli «modern» lírikus, Raghíb pasa képviseli négy rövidke sorral. Nagyot néznénk, ha egy külföldi anthológiában például Verseghy Ferenc «Lilla» c. verse képviselné a magyar lírát. Dániát az inkább jeles elbeszélő mint lírikus Jacobsen 11 jelentéktelen sora képviseli. Hasonló sors jutott Csehországnak, melynek líráját Vrchlicky 11 sorából kell az érdeklődő magyar közönségnek megismernie. A svéd Strindberg két rövid, de annál laposabb költeményével szerepel. Románia számára egyáltalában nem jutott hely. Legjobban és aránylag a legszerencsésebben a franciákat mutatja be, de a többi nemzeteknél egyik színtelen és semmit mondó vers követi a másikat. Az újabb líra legfanatikusabb rajongója is unottan teszi le ezt a kötetet: alig van benne kiemelkedő alkotás, bizonyára nem azért, mintha az újabb külföldi költők becses lírai alkotásokat nem produkáltak volna, hanem mert Kosztolányinak nem volt elég érzéke ezek kiválasztásához. Ha ilyen alantjáró lenne a külföld modern lírája, akkor mi büszkén tekinthetnénk ifjabb költőinknek, köztük Kosztolányinak néhány alkotására.

Minden jel arra mutat, hogy e költemények nem kiválasztás útján, hanem csak alkalom és ötletszerűen kerültek egymás mellé. S ezért a kötet nem is adhatja azt, amit ígér. Ezt meg kell állapítani a napi sajtó egekig magasztáló kritikáival szemben is és újból hangsúlyozni: mennyire szükség van már egy független, minden elfogultságtól mentes, komoly kritikai folyóiratra.

M. F.

Gönczy István: Kotzebue és vígjátékíróink. Szatmárnémeti, 1913. 38 l.

Kotzebuenak a magyar drámairodalomra tett hatása egész monografiát érdemelne. Szerző a népszerű német színdarabíró hatását kutatja a magyar vígjátékban. Vizsgálja a Csokonainál, Kisfaludy Károlynál, Kisfaludy Sándornál, Gaal Józsefnél és Szigligetinél található legfeltűnőbb tárgyi átvételeket, anélkül azonban, hogy a költői alkotás műhelyébe közelebbi bepillantást engedne. Helyes megállapításai vannak az Özvegy

Karnyónében és Kisfaludy Károly Fösvényében talált Kotzebue-hatásokra nézve, ezeket azonban már közölte folyóiratunkban is. Ujak Gaalra és Szigligetire vonatkozó kimutatásai, de a hozzájuk fűzött következtetések csak részben fogadhatók el. Általában a tárgyalást szélesebb alapokra kellett volna fektetnie a szerzőnek.

W. A.

Kolosváry Bálint: Huszti András erdélyi jogtanár és Jurisprudentia-Hungarico-Transsilvanica stb. című munkája (1734—1742). Kolozsvár, 1914. 46 l. Ajtay K. Albert könyvnyomdája. (Különlenyomat az Erdélyi Múz.-Egyes. Jog és Társ.-tud. Szakoszt. kiadványai 1912—13. évf.-ból.)

Huszti Andrásról, a magyar jogtörténeti irodalomban mellőzött úttörő munkásról ír Kolosváry Bálint kolozsvári egyetemi tanár. Huszti, a hírneves Heineccius János Gottlieb német jogfilozófus tanítványa, 1734—1742-ig volt a kolozsvári ref. kollégium jogtanára. Könyvészeti szempontból figyelemreméltó, hogy Jurisprudentiáját református hitfelei megesonkították, bevezető részét állítólagos vallásellenes tendenciája miatt kivágták az eredeti példányokból s mindössze azok maradtak meg csonkítatlanul, melyeket a szerző egyik-másik jóemberének szétküldözgetett. Kolosváry a munkát jogi szempontból magyarra fordítva az egyes részleteket igen érdekesen ismerteti s azt mondja, hogy amit «Huszti könyvében a perjogról kapunk: az akkori kor tudományos perjoga, illetőleg annak enciklopédikus összefoglalása». A különlenyomat az eredeti kiadvánnyal szemben bővített alakjában jelent meg.

P. K.

André Leval: Supplément à la Bibliographie française de la Hongrie de J. Kont. (Extrait de la Revue De Hongrie.) Budapest, 1914. 50 l.

Tekintélyes pótlék Kont Ignác bibliográfiájához, melyet folyóiratunkban (III. 35.) Benedek Marcell ismertetett. Első adata 1512-ből való (Konté: 1521). Irodalmunk történetét közelebbről a magyar tárgyú francia drámák és regények érdeklik, melyek részint képzeletből és mondákból, részint a történelemből, sőt újabban a társadalmi életből is merítik anyagukat. Szerepel Leval összeállításában néhány francia nyelvű iskoladráma is, melyek a XVIII. században hazánkban színre kerültek.

Z. B.

Byron: Childe Harold zarándokútja. Verses regény négy énekben. Fordította s jegyzetekkel ellátta: *Torkos László*. Budapest, 1914. 204 l. Ára 3 kor. Lampel-kiadás.

Műfordításaink számát Torkos László igen becses munkával gazdagította. A hetvenöt éves költő Byron-fordítása a nagy gonddal és lelkiismeretesen dolgozó, régi magyar műfordító-iskolának gyümölcse; alakilag és tartalmilag egyaránt hűségre törő, költői lendületű, helyenkint megkapóan szép fordítás. Olvasása gyönyörűséget fog nyújtani Byron magyarországi híveinek.

Shakespeare összes színművei. Átvizsgált vagy új fordításban kiadja a Kisfaludy-Társaság Shakespeare-Bizottsága. — *XI. A makrancos hölgy.* Ford.: *Lévay József.* Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta *Heinrich Gusztáv.* Budapest, 1914. 186 l. Ára 2 kor. 40 fill. — *XIV. A windsori vig asszonyok.* Ford.: *Rákosi Jenő.* Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta *Alexander Bernát.* Budapest, 1914. 186 l. Ára 2 kor. 40 fill. — *XXIV. Hamlet, dán királyfi.* Ford.: *Arany János.* Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta *Alexander Bernát.* Budapest, 1914. 284 l. Ára 3 kor. Franklin-Társulat.

Az új magyar Shakespeare három első kötete két vigjátékkal és egy tragédiával indul meg. Arany János Hamlet-fordításának szövegét változtatás nélkül adja a kiadás, Lévay József és Rákosi Jenő újból lefordították a két vigjátékot. Értékes bevezetések és gondos jegyzetek növelik a művészi fordításokat tartalmazó kötetek becét. A magyar irodalmi művelődésnek, e kitűnő vállalat megindításával, fontos szolgálatokat tett a Kisfaludy-Társaság.

Széchenyi eszmevilága. II. kötet. Budapest, 1914. 144 l. Franklin-Társulat kiadása. (Kultúra és Tudomány c. vállalat.) Ára 1 kor. 60 fill.

A Magyar Társadalomtudományi Egyesület Széchenyi-ciklusának második sorozataképpen az 1912. év utolsó és az 1913. év első hónapjaiban hat előadást rendezett. Ez előadások a múlt év folyamán jelentek meg a Magyar Társadalomtudományi Szemlében s most a Franklin-Társulat külön kötetbe foglalva is kiadta. A kötethez *Gaal Jenő* írt előszót. Tartalma: I. *Apáthy István*: Széchenyi István és a nemzeti sajtóságok az emberi továbbfejlődés szempontjából. II. *Imre Sándor*: Széchenyi és a magyar nemzeti nevelés jövője. III. *Pauler Ákos*: Széchenyi társadalmi erkölestana. IV. *Zsüinszky Mihály*: Széchenyi nemzetiségi politikája. V. *Márki Sándor*: A társadalmi igazságszolgáltatás Széchenyi szerint. VI. *Gaal Jenő*: Széchenyi társadalmi politikája. E cikkekkal a Magyar Társadalomtudományi Közönyben való megjelenésük után folyóiratunk múlt évi számainak folyóiratszempléjében már foglalkoztunk.

Az Erdélyi Múzeum-Egyesület Évkönyve. 1913. évre. Szerkesztette: *Erdélyi Pál.* Kolozsvár, 1914. 100 l. Stief Jenő nyomdája.

Tartalma: A választmány jelentése az Egyesület működéséről; a gyűjtemények állapota, gyarapodása és munkája; a szakosztályok működése; vagyonkimutatás és költségvetés; az 1913. évi közgyűlés jegyzőkönyve; az Egyesület tisztikara, választmánya, új tagjai. — A gyűjtemények állapotára vonatkozó jelentések közül olvasóinkat méltán érdekelheti *Erdélyi Pál* könyvtárigazgatóé. Megtudjuk belőle, hogy az Erdélyi Múzeum-Egyesületnek a kolozsvári egyetemével egyesített könyvtára hazánk nagy könyvtárai között gazdagsága szerint a harmadik helyet foglalja el. Rendezési munkálatai annyira előrehaladtak, hogy nemsokára talán már a katalógus munkájába is belefoghatnak. A jelentés egyéb értékes megjegyzései között különösen figyelemreméltó a rendszeres könyvészeti munka szükséges voltának hangsúlyozása. A szakosztályok működésének ismertetéséből meg-

említhető, hogy az 1913 nov. 26-diki ülésen Révész Imre, Dévai Biró Mátyás forrásairól c. forráskritikai tanulmányát mutatta be.

V. M.

Az Érdekes Ujság dekameronja. Száz magyar író száz legjobb novellája. Szerkeszti: *Kabos Ede*. II. köt. Budapest. 320 l. Légrády Testvérek kiadása.

A tíz kötetre tervezett sorozatnak most megjelent II. kötetében Ambrus Zoltán, Babits Mihály, Bródy Sándor, Cholnoky Viktor, Herczeg Ferenc, Kaffka Margit, Kosztolányi Dezső, Mikszáth Kálmán, Szomaházy István, Tömörkény István elbeszéléseit olvassuk. Az írók arcképeiket és önéletrajzaikat is közlik. Az arcképek igen jók, az önéletrajzok igen gyöngék. Különösen semmitmondó Bródy Sándor és Szomaházy István «önéletrajza». A novellák összeválogatásához is lehetne néhány megjegyzést fűzni, de a szerkesztőt ebben a tekintetben nem érheti gáncs, mivel mindegyik író azt a novelláját engedte át a vállalatnak, melyet legszebb és legjobb elbeszélésének tart. Mint az önéletrajzoknál, itt is szembetűnő az írói önkritika hiánya. Nem tartjuk szerencsésnek Mikszáth Kálmán novellájának megválasztását sem és Cholnoky Viktor kötetében is akadt volna más — jellemzőbb és művészibb — elbeszélés. Egyébiránt a vállalat megérdemli a modern magyar irodalom iránt érdeklődő közönség támogatását.

Új könyvek és füzetek. — *Simonyi Zsigmond: A jelzők mondattana.* Nyelvtörténeti tanulmány. Budapest, 1913. 195 l. Kiadja a M. T. Akadémia. Ára 5 kor. — *Jánosi Béla: Szerdahely György aesthetikája.* Budapest, 1914. 60 l. Kiadja a M. T. Akadémia. Ára 1 kor. 50 fill. (Akad. Értekezések. I. Osztály. XXIII. köt. 1. sz.) — *Ál-Shakespearei drámák.* Szerkeszti: *Heinrich Gusztáv*. I. kötet: *III. Edvárd király*. Színmű öt felvonásban. 1596. Fordította: *Vértessy Jenő*. Budapest, 1914. 120 l. Kiadja a M. T. Akadémia. Ára 2 kor. (Ál-Shakespearei drámák azok, melyek Shakespeare munkáinak első folio-kiadásából hiányzanak. Ezeket a kritikusok nagyobb része nem ismerte el Sh. műveinek. Ilyen darab kb. 15 van.) — *Louis Karl: Le Conte de la femme chaste convoitée par son beau-frère dans la tragi-comédie française.* 2 l. (Sonderabdruck aus den Neuphilologischen Mitteilungen. Helsingfors, 1914. Az üldözött ártatlan nő elterjedt középkori mondájához, melynek magyar elemeiről maga a szerző értekezett régebben, két adalékot közöl: *La Caze*, 1640 és *Boisrobert*, 1657 drámáit.) — *Louis Karl: La legende de Saint Jehan Paulus.* 21 l. (Revue Des Langues Romanes. Montpellier, 1913.) — *Magyar Könyvtár.* 735—736. Ambrus Zoltán: Régi és új színművek. (Szinházi bírálatok. 10 külföldi színdarab kritikája az 1882—1914. évközből.) 737. Vajda János válogatott költeményei. Kiadta Császár Ernő. (V. J. 38 költeménye, rövid bevezetéssel.) 738—739. Selma Lagerlöf: Helga. Ford.: Benedek Marcell. (Egy-egy szám ára 30 fillér. Lampel-kiadás.) — *Olcso Könyvtár.* 1729—31. Macaulay: William Pitt. Ford.: Kállai Béni. 1732—33. Gibbon: Konstantinápoly eleste 1453-ban. Ford.: Bozóky Alajos. 1734—36. Marlowe: II. Edvárd király. Ford.: Rózsa

Dezső. 1737. Franklin: A gazdagodás útja. Ford.: Láng Mihály. (Egy-egy szám ára 20 fill. Franklin-kiadás.) — *Világkönyvtár*. Lassale: Alkotmány, szocializmus, demokrácia. Ford.: Kunfi Zsigmond. (Ára 1 kor. 90 fill.) — *Athenaeum-Könyvtár*. Kóbor Tamás: Cognac-idillek. Novellák. (Ára 1 kor. 90 fill.) — *Olcsó Jókai*. 181. Március tizenötödike. Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Ágner Lajos. 182. A Magláy-család. 183—184. Tégy jót. 185—190. A tengerszemű hölgy. Két kötet. (Egy-egy szám ára 40 fill.) — Biró Lajos: A Serpölette. Regény. Budapest, 1914. 184 l. Az Athenæum kiadása. Ára 3 kor. 50 fill. — G. L. Strachey: A francia irodalom főirányai. Átdolgozta Schöpflin Aladár. Budapest, 1914. 168 l. Franklin-Társulat. Ára 1 kor. 60 fill. — Dobján László: *Hazai középiskoláink 1912—1913. tanévi értesítőiben megjelent tudományos értekezések repertoriuma*. Budapest, 1914. 36 lap. — Husztiné Révhegyi Rózi: *Eötvös esztetikai álláspontja*. Budapest, 1914. 11 l. (Különlenyomat a Budapesti Szemle 1914. évf.-ból.) — Pintér Jenő: *Idősb Szinnyei József emlékezete* Budapest, 1914. 12 l. (Különlenyomat az Irodalomtörténet 1914. évf.-ból.)